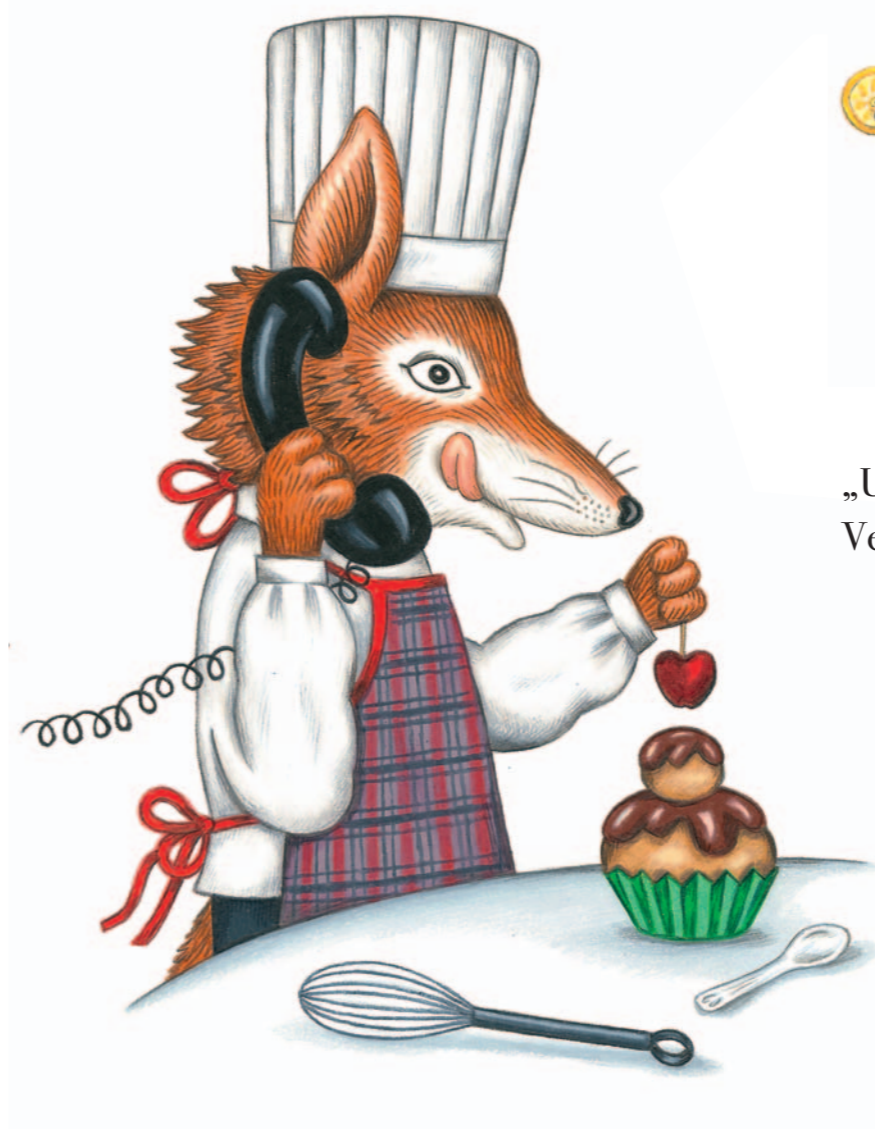

V sobotu volá Zajac Lišiakovi kvôli svojmu obrazu: „A čože tak odrazu? Obraz nemám hotový, štetce sa mi zlomili.“
Zajac volá opäť v stredu: „Trpezlivosť, drahý pane! Umenie sa nedá tvoriť predsa len tak na počkanie.“

Deň za dňom plynie
a Lišiak má vždy dôvod na meškanie.
„Skolila ma nádcha, pane, na pár dní ma pripútala k posteli,
no cítim sa už trochu lepšie a verte, to ma v tvorbe posmelí!“

„Práve posledná vrstva farby zasychá, no obraz je pôvabný,
čakajte na môj hlas v telefóne, zavolám vám o dva dni.“

„Už som vo finále, doladujem detaily.
Veľdielo to vskutku bude, hodno zlatej medaily.“

O tridsať minút nato to veru stálo zato.
Lišiak strhol z plátna plachtu, veril, že sa všetci nadchnú.
Zajacovi padla sánka. Obraz biely ako krieda,
kde nič, tu nič, proste – bieda!

„Drahý pane, čo vy na to?
No uznajte, obraz stojí zato!
Alebo... Alebo sú krátke uši?
Zuby sú viac vpredu? To vás ruší?“

Kviko kvíkne v pravú chvíľu:
„To ohúri každú divu. Určite aj tvoju milú!
Ležať ti bude oddane pri nohách,
no ak sa mýlim, svoj klobúk zjem a požujem ho na stokrát!“

O dva týždne volá Zajac – linka New York – Lasička.
„Milá moja, pošta prišla? Bozk posiadam na líčka.“
„Prišla, prišla, veru áno, no neviem, čo si myslieť mám,
obraz je len holé plátно, na rovinu vravím vám.“

„Hviezdička, verte, že tá suma zaň bola veru riadne masťná!“
„O to horšie, milý Zajac, nestojí ani za deravú ponožku. Vec je jasná:
Buď si zo mňa strieľate, alebo vás napálili riadne,
no vy môj manžel nebudete, tomu verte každopádne!“